

Miminko pro Venušku

Tonča byla našťvaná. Babička jí slíbila co nejdřív ušít bělouše, hnědouše, vlastně hnědáka, a černouše, kterému se správně říká vraník. Jenže místo tří koní jí přinesla hadrové miminko.

„Mimino?“ povytáhla Tonča obočí.

„Mimino,“ přikývla babička a vyčkávavě hleděla na vnučku, zvědavá, co dárku řekne.

Tonča nic. Mlčela, a jakoby s přemáháním píchla do hadrového tělíčka ukazováčkem.

„Tak líbí se ti?“ nevydržela babička.

„Hm.“

Mimino bylo krásné, což o to. I když nemělo vlasy. Kulilo oči, špulilo pusu a tělo mělo zabalené v zavinovačce s růžovou stuhou a s krajkovým volánkem za hlavou. Ale copak někdo stál o mimino? Tonča určitě ne.

„Vidím, že se ti nelíbí,“ povzdychla si babi Slánská zklamaně. „To mě mrzí. Dala jsem si záležet, aby děťátko co nejvíc vypadalo jako ty, když ses narodila.“

„Já jsem nikdy nebyla takhle plešatá,“ vyjelo z Tonči nakvašeně.

„Ale byla,“ usmála se babi Slánská.

„To teda nebyla,“ odsekla Tonča.

Babička právě chtěla otevřít pusu, aby vnučku napomenula, že odmítnout není zdvořilé, ale všimla si, že Tonča už má zase na krajičku. Pochopila, že holčička je stále ještě rozrušená z oznámení, že bude mít sourozence. Rozhodla se, že ji nechá být.

„No nic,“ pokrčila babi Slánská rameny. „Vždyť miminko nemusí být pro tebe,“ poznamenala smířlivě. „Vlastně jsem ho šila pro...“

„Pro Emilu?!“ vřískla Tonča.

Teď pro změnu mlčela babička. Prohlížela si vnučku zkoumavým, trochu smutným a trochu chápavým pohledem.

„Jestli je pro Emilu, tak já ho vůbec nechci. Ani se ho nedotknu! A Emila se nedotkne mých věcí. Běda, jestli něco provede s mým hradem!“ vyhrožovala vztekle a postavila se před papírovou hradní věž, jako by ji chtěla tělem bránit před vpádem po zuby ozbrojených válečníků, a ne před dosud nenarozenou sestřičkou.